

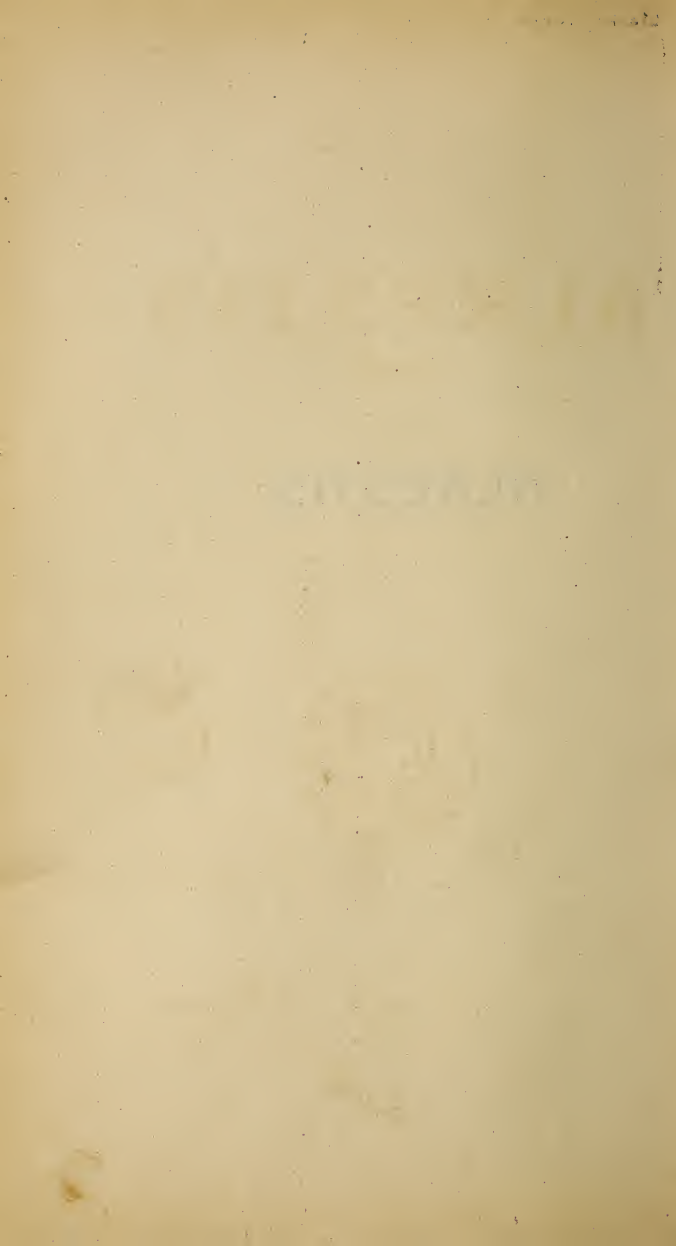
Eurípides

ALKESTIS

TRAJEDIA

TRADUCCIÓ CATALANA per
SALVADOR VILAREGUT OO

ALKESTIS

Eurípides

ALKESTIS

TRAGEDIA

TRADUCCIÓ CATALANA PER
SALVADOR VILAREGUT : : :

Queda prohibida tota reproducció, traducció y representació sens permís del traductor.

La Societat de Autores Españoles, es la encarregada de cobrar els drets.

Queda fet el dipòsit que marca la llei.

BARTOMEU BAXARÍAS
MPRESSOR : : Alt Sant Pere, 17
BARCELONA : : : : 1911

PERSONATGES

Apolo, Deu.

Thanatos, Missatger de la Mort.

Alkestis, Reyna de Tesalia.

Admetos, Rey da Tesalia.

Eumelos, fill dels anteriors.

Heracles, l'Hércules dels llatins.

Féres, pare d'Admetos, vell.

Una esclava, serventa de Alkestis.

Vell primer, parla en nom del Chor.

Vell segón, » » » »

*La filla de Alkestis, vells de Féres, homes
y dones del poble, esclaves d'Alkestis, ser-
vents del Palau, guardia del Rey.*

*Lloch de l'acció: Devant del Palau del Rey
Admetos en la ciutat de Féres (Tesalia).*

<i>Apolo. Deu</i>	Sr. A. Balot
<i>Thanatos, Missatjer de la Mort. . .</i>	» A. Olivar
<i>Alkestis. Reyna de Tesalia</i>	Srta. S. Ferrer
<i>Admetos. Rey de Tesalia</i>	Sr. Giménez
<i>Eumelos. Fill dels anteriors.. . . .</i>	Nen Ferré
<i>Heracles. L'Hércules dels llatins. .</i>	Sr. Puiggari
<i>Féres. Pare d' Admetos. Vell.. . . .</i>	» Capdevila
<i>Una esclava. Serventa d'Alkestis..</i>	Srta. E. Baró
<i>Vell primer. Parla en nom del Chor</i>	» A. Nolla
<i>Vell segón. Parla en nom del Chor.</i>	» Galcerán

Estrenada en el Teatre Principal de Barcelona;
el 16 d'Octubre de 1905.

ACTE PBIMER

(Al obrirse la cortina, es de nit. Entra en escena el deu Apolo; al ser al mitj se detura y, després de contemplar el palau, exclama:)

APOLO

Ab greu recansa, oh! vell palau d'Admetos torno a veuret avuy. Ben llarga estada vaig fer dintre tos murs! Vida afrentosa, ab tot y ser diví, un temps hi duya, menjant ab els esclaus!... Mon fill Asclepios caigué d'un colp, cremat pel llamp de Zéus!... Als Ciclopes, la mort, dongui en venjansa!... y a servir a un mortal m'obliga'l pare!...

(Un silenci.)

Al poch temps de sé aquí, pastor vaig ferme: d'Admetos, els remats, tingui a ma guarda, protegint, fins avuy, sa llar ditxosal... Per sa bondat, vaig enganyà a les Parques, salvantlo de la mort. Aytals Deéses, m'han concedit per ell favor altíssim!... El Rey pot refugir sa mort propera, si als inferns fa present d'un'altra víctima. En el seu lloch, de tots aquells que l'aymen, cap ha volgut morir. Tan sols Alkestis, la seva esposa, accepta'l sacrifici. El jorn fatal es arriuat per ella!... Avuy té de morir!... Per sempre't deixo, ab greu recansa, oh! vell palau d'Admetos!

(Apolo ha donat uns quants passos, mes, tot de cop, recula, y pujant els grahons del palau, es queda de cara al públich, com barrant la entrada a n'algu qu'ha vist venir. Una llum blanca y argentada, ilumina de plé, com un raig de lluna, la figura del Deu.)

La missatjera de la mort s'acosta.
Thanatos es qui vé. L'Hadés ombrívol
reclama ja sa víctima!...

(Entra en escena Thanatos, personatge simbòlic, que representa el mortal butxi, el Missatjer de la mort y el Geni de la mateixa. Es de rostre cadavèrich y repugnant. Va cobert ab espessos vels negres, y sa testa descarnada, porta una corona de flors morades. Va armada d'un llarch coltell de sacrificis. Una llum sinistre, verda y moradencia, va seguint sos passos, com resplandor de fochs-follets.)

THANATOS

Ets tu, Apolo?...

Que hi fas tot sol aquí? Per què't redresses,
l'arch a les mans, en actitud de lluita,
com barrantme'l portal d'aquesta casa?
Potser pretens encar, mos privilegis
trepitjar contra lley?... Encara goses,
després d'haver privat la mort d'Admetos,
ab un engany teixit per ta perfidia?...
Els teus intents son clars. Aquí vens ara
per privà un'altre mort. La mort d'Alkestis,
qu'en lloch del seu espós, el fill de Fères,
amorosa ha jurat que moriria.

APOLO

Asserènat. Justicia jo reclamol...
La llàstima que sento envers un home
a qui estimo de cor, fa qu'are'm trovis
devant de son palau.

THANATOS

Arrebassarme
un segón mort, aquí, tu are cerques!...

APOLO

Per ventura t'he pres cap de tes víctimes?...

THANATOS

Per què no es als inferns el rey Admetos?

APOLO

Perquè Alkestis jurà que moriria
en comptes del espós.

THANATOS

Per emportàrmela
aquí ja'm tens, a les més fondes coves
del Hadés tenebrós.

APOLO

Prenla, Thanatos!...
Es en và demanarte...

THANATOS

Que la mati?
Aquest es mon deber. Haig de cumplirlo.

APOLO

No es això'l que jo vull. Tant com tu pu-
(guis,
allarga aquesta mort!... Això desitjol...
A la fi serà teva, un día o altre!...

THANATOS

Ben clarament la teva idea exposes.

APOLO

Vull qu'Alkestis gaudeixi llarga vida.

THANATOS

Es en và. No pot ser. Jo la vull arel

APOLO

Ets ben crudell!... Per què en sa juvenesa
vols estroncar sa vida?

THANATOS

Es més gloriosa
ma tasca, quan la víctima es ben tendrel

APOLO

Sos funerals seràn més sumptuosos,
com més trigui a morir, com més anys compti.

THANATOS

Apolo, semblant regla profitosa
fora tan sols pels ríchs!

APOLO (*rient*)

Quina sorpresa!
La mort filosofant!...

THANATOS

Grossa ventatje,
torno a dirte, que fora per gent rica,
donchs, fentho aixís, podrien viure forsa.

APOLO

Concedeixes, o no, lo que't demano?...

THANATOS

No. Ja sabs que demanes impossibles.
També sabs qui soch jo.

APOLO (*ab ràbia y despreci*)

Una odiosa
ets pels mortals!... Pels Deus, una odiada!...

THANATOS (*Rient ab sinistre complacencia.*)

Avuy si que no es teva la victorial...
Qui, contra lley trevalla, no pot vèncer!...

APOLO

A la fi cediràs. Pots, despietada
mostrarte tant com vulguis; més a l'héroe

que's va acostant, vers el palau de Féres,
 no podràs resistir. Fa via a Tràcia;
 vol conqueri'ls cavalls de Diomèdes,
 per ordre d'Euristeu, rey Tyrinte.
 Aquí serà acullit, avans del vespre.
 Admetos l'hi darà'l degut hostatge:
 y en pach d'aytal favor, la bona Alkestis,
 serà per ell, de ton poder robada,
 si no de grat per forsa; y aleshores.
 cap llàs de agraphiment entre nosaltres,
 restarà per may més, sola quedante,
 plena d'odi no més y de rancunies!...

THANÁTOS

Bell parlament!... Galana fantasfa!...
 Pots edidar tant com vulguis, mes Alkestis
 devallarà a l'imperi de les ombres:
 serà meva, ho sents, d'un cop per sempre.

(Pausa.)

Ab mon coltell, la cerimonia fúnebre
 vull comensar desd'are. Apol, enrera!...

*(Apolo. baixa del lloch que ocupava. La llum
 que seguia al Deu, s'ha apagat, en cambi la que
 nimba la figura de Thanátos, brilla sinistreme-
 ment ab més forsa.)*

Aixís qu'un dels cabells del front, jo tallo
 a un mortal, ab mon ferro, desseguida,
 consagrat queda als Deus de les tenebres.

*(Entra en el palau, Apolo desapareix. Pausa
 llarga. Apunta el dia; y durant tota l'escena
 que segueix, va fentse clar. Entren en escena els
 Vells primer y segón, seguits d'altres vells de
 Féres, apoyats en llarchs báculos, y d'homes y
 dones del poble. Entren tots, ab gran precaució.
 Va clarejant.)*

VELL PRIMER

¿A que pot atribuirse semblant calma?...
Quina quietut en el palau d'Admetos!

VELL SEGÓN

No s'ovira ningú que puga dirnos,
si la Reyna ja es morta, o be si encare
veu el día que naix, la bona Alkestis.

VELL PRIMER

No se senten gemechs, ni sorpirs fondos,
ni picaments de mans. Potser ja es morta.

VELL SEGÓN

Tal silenci vol dir que encare es viva.

VELL PRIMER

Per mi, donchs, es de mort aytal silenci.

VELL SEGÓN

¿Funerals no hauria fet el Rey Admetos,
a una esposa de tan noble nissaga?
Además, no's veu pas devant la porta
l'aigua llustral, ab la que's purifiquen,
seguint un vell usatje, aquells que surten
de la casa del morts.

VELL PRIMER

Tampoch penjades
en els porxos hi han les cabelleres,
tallades en honor dels que finiren.
Més ha arribat el día.

VELL SEGÓN

Pobre Admetos!...

VELL PRIMER

Remey de salvació no hi ha per ella,
ni de Lycia en les aspres serralades,

ni en els sorrals, ahont Ammon sojornal...

VELL SEGÓN

El destí inexorable ha de cumplirse.

VELL PRIMER

No se pas a quin'ara oferir víctimes.

VELL SEGÓN

Si'l fill de Apol fos viu!... L'art posseía de fer reviure als morts, avans que Zéus, ab un llamp, d'un sol colp, l'hagués fet cendres.

VELL PRIMER

Més, Asclépios es mort, no hi ha esperansal

(Entra en escena, sortint del palau, una Esclava. Baixa la escala tota plorosa. Es ja de dia.)

VELL SEGÓN

Are surt del palau, tota plorosa, una esclava d'Alkestis. Sa gran pena, ja'ns diu ben be qu'inmensa desventura, s'ha fet mestressa del palau d'Admetos!

VELL PRIMER

Digansho tot d'un cop!

VELL SEGÓN

Esclava, acóstat!

VELL PRIMER

Es viva o morta, Alkestis?

ESCLAVA

Morta y viva!...

Lo mateix se pot dir!...

VELL SEGÓN

Mes com pot ésser,
lo que tu dius?

ESCLAVA

Les forses l'abandonen
S'està morint!...

(Murmull en el poble.)

VELL PRIMER

Oh! malahurat Admetos!
Quina muller tu perts, perdent Alkestis!

VELL SEGÓN

Pobre Rey!...

ESCLAVA

Fins que sía consumada
no la veurà pas el Rey sa desventura.

VELL PRIMER

Y esperansa no hi ha de que ella pugui
refugir a la mort?

ESCLAVA

Oh! vells de Féres!...
Son jorn es arriuat.

VELL SEGÓN

¿Y pel enterro,
preparatius ja heu fet?

ESCLAVA

Apunt tot queda:
fins els joyells y vesta funeraria,
ab qu'ha d'engalanarla el Rey Admetos,
avans de devallar envers la tomba.

VELL PRIMER

Mort més gloriosa que la de la Reyna,

no s'haurà pas vist may. Es la més noble
de les dònes, que'l sol, ab sa llum daura!

ESCLAVA

La més noble de totes! Sa figura,
al costat de les altres, gegantines
proporcions pren, de sobte, al compararla.
Prova més bella pot la muller darli
a l'espós, de que l'ayma, que sa vida
oferint de bon grat en sacrifici?...

(Pausa.)

Aixís que ha pressentit que s'acostava
l'instant fatal, son cos en l'aigua pura
ha banyat, y treyent d'una arquimesa
de cedre, sa vesta més preciosa,
com per anà a una festa s'es vestida.
Tot seguit ha quedat agenollada,
devant de la Deésa benefactora,
que protegeix la llar, y una pregaria
ha recitat, dient; «¡Bona Deésa!
avans de devallar envers la tomba
una gracia, somisa, jo't demano:
Ampara'ls pobres fills. Joya complerta
gaudeixin al ensemps que llarga vida.
A l'un l'hi donaràs muller que l'aymi:
a l'altre, un bon espós, ben digne d'ella.
Després ha visitat totes les ares
que s'alsen dintre del palau de Féres,
esfullanthi, amorosa, en cada una,
branques de murtra, sense que son rostre,
esblaimat devingués per mort propera;
sens qu'eixissin del pit, rublert d'engunia,
ni sospirs, ni gemechs. A dins sa cambra
ha entrat després. Y feta un mar de llàgrimes,
ha quedat contemplant son llit d'esposa.
Sos fillets, que a la vora la seguïen,
han esclatat en plors. Ella'ls abraça,
devorant-los com fèra famolenca,
ab petons, com no fà mes que una mare,

que de sos fills se despedeix per sempre.
Tots els servents ploraven. Carinyosa,
s'ha despedit de tots; una paraula
per cadascú ha tingut la pobra Reyna,
fins per els meus humils, afalagant-nos,
a tots plegats, ab tendra despedida...

(Vol seguir, més el plor la ofega. Pausa.)

Aquí teniu l'aspecte deplorable
que presenta'l palau. Penes eternes
sofrirà nostre Rey, després que siga
morta nostra mestressa benyolguda!...

VELL PRIMER

La queixa del Rey nostre rebelantse
contra sa mala sort, deu trencar l'ànima!

ESCLAVA

Fortament abrassada la té Admetos,
tot pregunt-li amorós que no s'en vagil...
Vana pregaria! Un mal incompreensible,
poch a poch, va migrant-la!... Malhaurada!
Tan defallida està, que ja sostindres
no pot pas per si sola!... Pobra Alkestis!...
L'únich desitj que dins son pit anhela,
es veure'l sol per la darrera volta;
donchs ja may més sa llum ardent y pura
son rostre gaudirà. Jo me n'hi torno.
Els diré qu'heu vingut. Sé que vosaltres,
no feu pas com fan molts! Aconhortarlos,
volèu en sa gran pena. Sou adictes,
aimèu als sobirans, y fins les llàgrimes
brillen en vostres ulls!...

(Se'n va entrant al palau)

VELL PRIMER

Mos prechs escolta!...
Oh! Zéus omnipotent!.. Quin serà'l terme
y'l remey de tants mals?

VELL SEGÓN

Son ells! Ja surten!

Es l'hora de vestir negre ropatje
y de tallar arràn les cabelleres?

VELL PRIMER

Son ells, amichs!... Pregaria fervorosa
hem d'endressar als Deus. Ells tot ho poden

(Entren en escena, sortint del palau: Alkestis, defallida, pàlida ja com una morta, sostinguda pel rey Admetos, que la dú fortament abraçada. Son fill Eumelos y sa filla, van agafats tots dos de sa mare, que'ls acaricia feblement ab una mà. Segueixen les esclaves d'Alkestis, els servidors del palau y la guardia del Rey. Es ja plè dia.)

VELL SEGÓN

Oh! Peán tot poderós. Qu'algún alivi,
pugan trovar els mals que mitjparteixen
el cor de nostre Rey!... Que ab tos encisos
fugi ben lluny l'Hadés; y que les ombres
de la mort s'esvaeixin!...

VELL PRIMER

Fill de Féres!

Quina pena es la teval La estimada
vas a perdre per semprel...

VELL SEGÓN

Es preferible

darse la mort ab coltellada fera,
o penjarse un mateix en alta branca,
que sofrir semblant cop!...

VELL PRIMER

No es pas la dòna

volguda la que perts, sinò qu'es l'única
que tu vols, entre totes, la que't deixa!

VELL SEGÓN

Mes dolor que plaher porten les bodes!...
Aixís se diu y aixís ho fa palpable
la desgracia del Rey!

VELL PRIMER

Parella trista!

VELL SEGÓN

Sa vista trenca'l cor!

ESCLAVA (*que haurá sortit també*)

No puch miràrmels!

VELL PRIMER

Ofegueu vostres planys! Pels Deus, silenci!
Ni una paraula més. Prou pena tenen!

ALKESTIS

Oh! soll... Oh! llum del jorn! Benhaurat sías!
Oh! núvols que pel cel volant aneu!...

ADMETOS

Oh! miratels, Alkestis, com ens guaiten,
corpresos pel dolor, glasats d'engunia,
devant de nostra desventura inmensa!
¿Quin delictes hem comés? Ab que ofenguerem
als Deus, perque ta mort avuy desitjin?...

ALKESTIS

Oh! montanyes volgudes de Tesàlia!
Oh! palau trist!... Oh! llit nupcial de Iolcos!
Oh!... patria meua! Tinch de abandonar-te.

ADMETOS

Abandonarla, no. Repren tes forces.
Endressa una pregaria als Deus propicis,
perquè tinguen pietat. No'm deixis, quedat!...

ALKESTIS (*ab horror, com reflectint els efectes d'una visió*)

Ja la veig! si, la veig, mira; tot roca
es la costa infernal!... Mira la barca!...
El rem ja bat les ones! Sents com crida?
Es Carón, sents? «Cuital Què fas? Và, pressal
Com es que trigues tant?»

ADMETOS

Ayl Deus! Alkestis!
Ja no puch més! Serènat! Clou tos llavis!
Tes paraules me maten! Pietat! Calla!

ALKESTIS (*sugestionada encare per la visió horrible*)

M'arrosseguen! No ho veus que ja m'atra-
(huen,
cap al sojorn dels morts? Ja se m'emporten!
Quines ales té'l monstre! Quines celles
més espesses y horribles!... Còm me mira?
Sos ulls plens d'ombra fan fredat, apàrtat!
Com fret me gela son esguart ombrivol!
Ahl deixam! Deixam! Hi haig d'anar per forsa.
El caminal es fosch! No vull entrarhi!

ADMETOS

Caminal plé d'horror pels que t'estimen!

ALKESTIS

Deixem, deixem anar. L'Hadés s'acosta
Els meus peus ja no poden sostenirme.
Ombres de mort, demunt de mes parpelles
sento que van cayent. La vostra mare,
ja se os en và per sempre, fills de l'ànima!
Gaudiu del sol! Jo baixo envers la fosca!

ADMETOS

Doloroses paraules, crudels, feres,
més que totes les morts! Pels Deus, rebutja

aqueixos pensaments, no m'abandonis!
 Alkestis estimada!... Coratjosa.
 vull vèuret; ben alegre! Si't moríssis,
 com podré viure jo, si de l'aymada
 depén mon benestà, o ma desventura!
 Com vols que visqui sense tu? Mentida
 'm semblaria tot. Jo't vull, piadosa.
 mentres aleni, a mon costat sentirte!

ALKESTIS

Admetos estimat!... Abans que mori,
 t'exposaré un per un els meus desitjos.
 Jo'm moro, per què crech que'ts molt més
 (digne

de viure tu, que jo, y assegurar-te
 la joya de la llum, dante la vida,
 A que morís per tu, ningú'm forsava:
 altre espós entre'ls joves de Tesalia
 podia haver escullit, sent jo la Reyna.
 Mes, lluny de tu, jo no hi podia viure.
 Tos pares, en mon lloch, morir debíen:
 donchs frisant de la vida aprop del terme,
 deixarla hauríen pogut, sense recansa;
 salvant aixís al fill, y sa memoria,
 honorant per tot temps. Y tu, seguies
 regint ton poble; jo, prop teu, voltada
 dels meus fills estimats, que may hauríen
 òrfens quedat tant prompte. Un deu, sens
 (dubte,

que aixís fos ha volgut. Sía complerta
 la voluntat divina!... Sols demano
 una gracia al amor. Escolta, Admetos.
 Sofreix qu'en el palau els amos sien,
 no més que'ls nostres fills. Que may pateixin
 el jou d'una madrastra! Jo t'ho prego!
 No'ls en hi donguis pas! Una madrastra,
 pels fills de l'altra esposa, sols té odi;
 la serp es menys crudell! Mon fill Eumelos,
 no'm dona tant neguit, donques un pare,
 es escut ferm, que de perills defensal

Però, y la filla meva?... Quina guí
 tindràs, fins que floreixi en tu la dòna?
 Quins concells, tu rebràs en ta creixensa?
 Qui't covarà amorosa perquè pura
 t' conservis fins el día de tes bodes?
 A ta vetlla jo'ls deixo, oh! bon Admetos!
 Són ells dos trossos víus de la meva ànima.
 No t'haig de dir rès més. Aquets desitjos
 demano que's compleixin. Que la ditxa
 ompli la vida vostre! Vull que'm diguis
 si ho faràs lo qu'he dit...

ADMETOS

No haig de ferho?

Si viva tu has sigut la meva esposa,
 després de morta encara vull que'l portis
 aquest dolcíssim nom. May més cap altre
 esposa jo pendré, baldament siga
 la dòna més hermosa, la més bona,
 la més noble de tota la Tesàlia!
 Tan sols demano als Deus que no s'enportin
 a n'els meus fills, com s'han endut la mare!
 Jo duré dol de tu, tota la vida!
 Els meus pares; no mes m'inspiren qu'odi.
 Deyen que m'estimaven! Tú, tu sola
 ho has provat que m'estimes, donchs rebutjes
 el bé més gran de tots: te sacrificues,
 perquè jo pugui viure! Còm se paga
 acte tan generós? Jo vull que ho sentis.
 Desde avuy els festins, per mi s'acaben;
 els joyosos aplechs, les cerimonies
 y'ls cants de goig que mon palau rublien.
 Mos dits restaràn balbs davant les cordes
 de les lires festoses, y'ls meus himnes
 moriràn estroncats a flor de llavi
 perquè'l sol ja s'ha post, de ma ventura.
 Per trassut estatuari, modelada
 dintre ma cambra hi regnarà ta imatjel
 incens hi cremaré de nit y día,

barrejant-hi, ab son fum, tes alabances.
 Y al márbre cisellat que't representi,
 estrenyeré com foll dintre'ls meus brassos,
 tot creyent que la pedra viu y anima's,
 palpitant al escalf de ma abrassada!
 Creuré que'ts viva, Alkestis benvolguda!
 Seràs l'ombra propicia dels meus somnis!
 Y si d'Orfeu tingués la veu divina
 baixaria per tú, plé de coratje,
 fins al mateix infern. Les negres furies
 dominaria al punt mon plany melòdich;
 y ab ell seduint la filla de Deméter,
 y als gossos de Plutó, fent tornà mansos,
 sortiries ben viva un'altre volta,
 a la claror del jorn, per mí lliurada!...

.....

Esperem, donchs, amor! que ja no gaire
 trigarem a reunirnos. Nostres cossos
 dintre d'un'urna del més prehuat cedre
 dormiràn acostats! Fidels en vida
 no hem estat? Y donchs bè, que la mort vegi
 que no té forsa per trencar uns llassos
 que l'amor més constant un jorn lligava!

(Un silenci.)

VELL PRIMER

Ben dignes son de tú semblants paraules!

VELL SEGÓN

Tota lloansa es feble davant d'ella!

VELL PRIMER

Tot s'ho mereix Alkestis!

VELL SEGÓN

Gran Admetos!

A b tú portarem dol tota la vida!...

ALKESTIS

Tesalians! ja ho sentíu! El Rey ho jural
No esposarà jamay un'altre dòna!

ADMETOS

Així ho faré, tal com t'ho dich, Alkestis.

ALKESTIS

Aquí tens els meus fills: jo te'ls entrego.

ADMETOS (*prenent als fills qu'ella li ha entregat, després de besarlos tendrement.*)

Present d'amor que'm fa l'amor.

ALKESTIS

Sa mare

sies!...

ADMETOS

Orfes aymats! Tot, per vosaltres
ho ha de fer vostre pare!

ALKESTIS

Quan caldria
tenirvos ben aprop, haig de deixarvos!

ADMETOS

Què faré, sense tu?

ALKESTIS

Farà que mimvi
el temps el teu dolor. De la qu'es morta
el recort s'esvaheix!...

ADMETOS

Que'ls Deus s'enduguin
mon cós també!...

ALKESTIS

Jo'm morol!...

ADMETOS

Alkestis!

ALKESTIS

Devant dels ulls oviro un vel. La fosca
tot ho cobreix! Me sento aclaparada!
Me moro!... Espòs!...

ADMETOS

Oh! nol

ALKESTIS

Esvahintse
ma vida va depressa. Els ulls se'm clouhen
Ja n'ho veig rèsl...

ADMETOS

Tan sols una mirada!
Pels teus dos fills!...

ALKESTIS

Es voluntat divina
la que'm forsa!...

ADMETOS

Ma vida per la teval...

ALKESTIS

Es en và. Morta soch! Adeu, Admetos!...

(Mor en els brassos del Rey.)

ADMETOS *(contemplant la inanimada,
ab desesperació.)*

Malahurada! Cent voltes malahurada!
Vassalls! Oh! Quin dolor! La Reyna es mortal

(Silenci imposant.)

VELL PRIMER

Ja no existeix la esposa benivolguda
de nostre Rey aymat!...

(Admetos, haurà colocat el cós d'Alkestis, en una mena de llitera, que'ls esclaus hauràn portat a vora d'ells.)

EUMELOS *(acostantse a sa mare)*

Ja no respira.
Son alé s'ha estroncat. Oh! mare, escoltám.
Es ton fill el que't crida. Parel parel...
No respón... Ses mans, ertes. La mirada
s'ha apagat, tot de cop! Escolta, mare.
Si mes paraules al teu cor no truquen.
veurè si ab mos petons... Mare, desperta!

(La besa repetidament.)

ADMETOS

Ja no hi sent. Ja no hi veu. Fera desgracia
ens ha ferit, de cop, com llamps de Zéus!

EUMELOS *(a sa germana que també plora)*

Germana meval Vinal Orfes de mare
som tots dosets! Ja ho veus! Tu també plores.
Tots dos plegats hem de plorarla. Vinal!

(Se abrassen y ploren tots dos.)

VELL SEGÓN

Coratje, Admetos! Convè que t'asserenis!
per soportar semblanta desventura!...

Si no ets pás el primer, tampoch ets l'últim
mortal que pert a sa estimada esposa!

Que tots hem de morir cal que remembris!

ADMETOS

Ja ho sé. Prevista era aytal desgracia!
Mes al complirse m'ha saptat. La pena.
mes paraules estronca. El plor m'acora

velant mos ulls!...

(Un silenci. Plora, mes tot de cop se redressa, y ab actitut sobirana, diu:)

¡Oh! Ciutadans de Féres!
 Resteu al meu costat! L'aymat cadavre,
 vetllarém tots. Al Deu de les tenebres,
 un cant sinistre heu d'entonà, y ab pompa
 els honors funerals, jo vull que a Alkestis
 l'hi rendiu tots!...

Oh! poble de Tesalia!
 dol portaràs! Arràn ses cabelleres
 ha de tallà'l jovent, y negres túniques,
 vestiràn els mes vells!... Els que cavalquen,
 desd'are en endevant, les crins escursin
 dels corcers voladors!...

Que'n dotze llunes,
 no se senti en cap lloch acort de lires,
 ni sò de flauta, donchs Reyna més digne
 no hi ha en el mon! Conteus si haig d'honorarla,
 quan ella ha mort per mi! Divina Alkestis!

(Queda abressat al cadavre.)

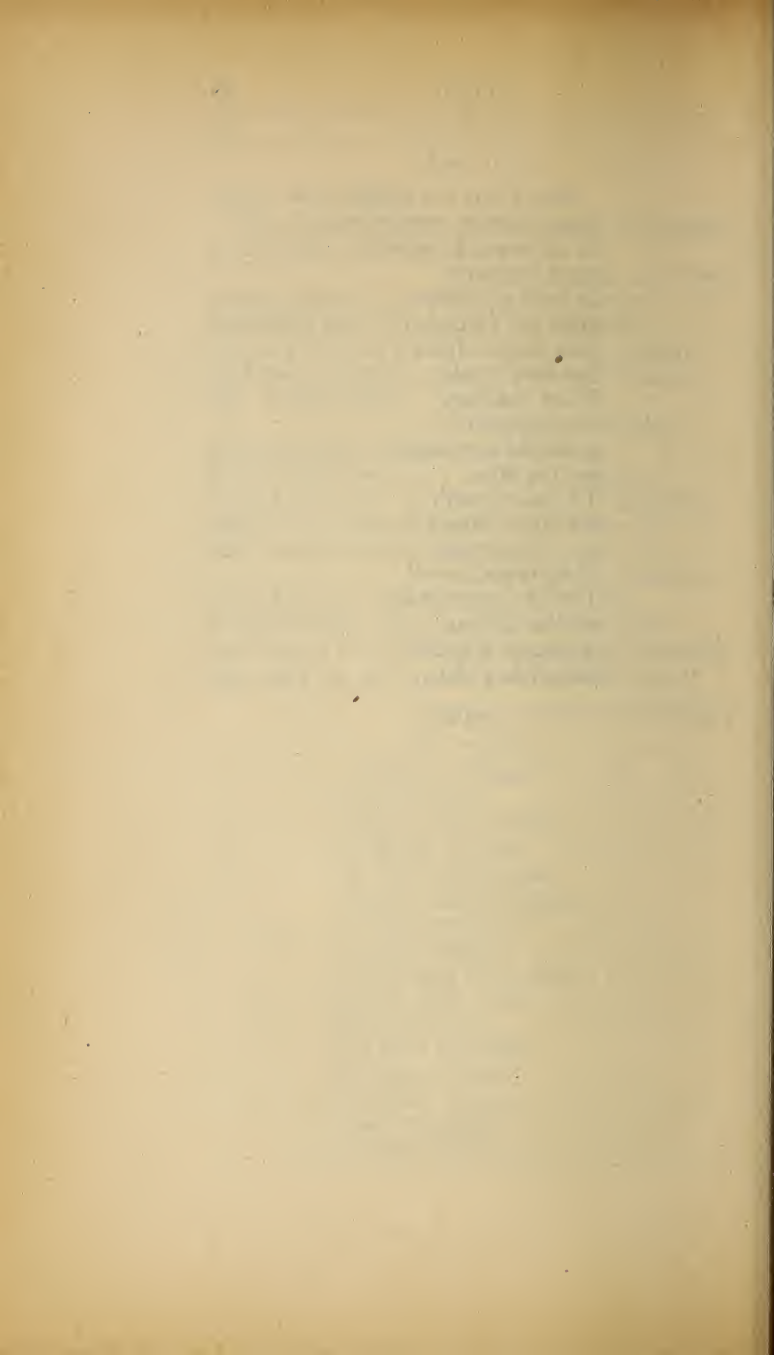
VELL PRIMER

Filla de Pélias!
 Sia agradosa,
 dins de les ombres,
 ta llarga estada.
 El Deu qu'ostenta
 llarchs cabells negres,
 y'l vell que guía
 sinistre barca,
 convè que sápiguen;
 que la més bona
 de les esposes,
 un colp solcades
 les aigues feres
 del llach Estigi,
 avuy traspasa
 la fosca llinda!

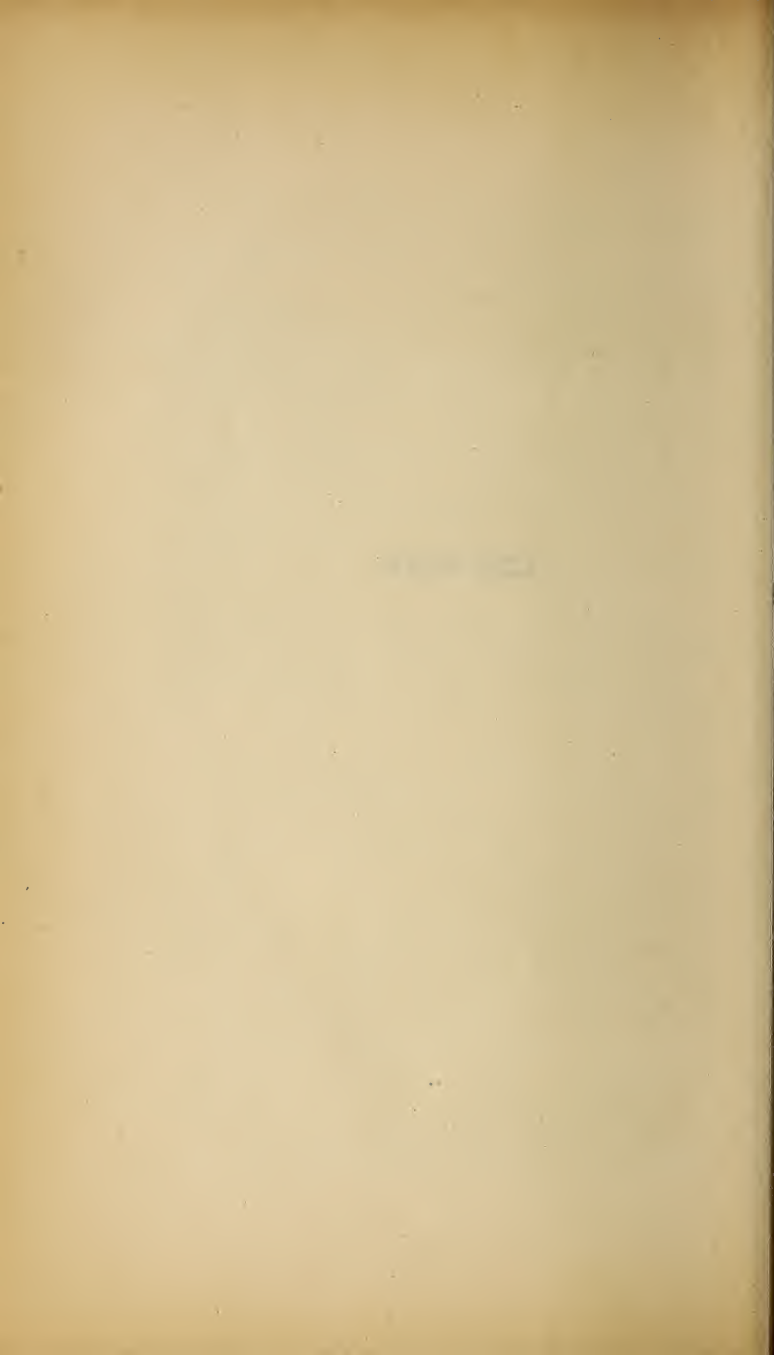
VELL SEGÓN

Si'ls Deus me déssin
forses que'm manquen.
ab els meus brassos,
jo bé't treuria,
de les ombroses.
ones del Cócytl...
Que l'aspre terra
ben lleu te sía.
Musa piadosa,
ton sacrifici
gemechs arrenqui
de tota lira.
Ta feta's canti,
al clar de lluna,
en nits serenas
d'Olympia santa!
Tot t'ho mereixes,
muller divina.
ja que tu dones
per ell la vida!...

TELÓ

ACTE SEGON

(Al obrirse la cartina se sent en l'interior del palau, el só d'un arpa, que acampanya el cant que segueix cantat ab fonda melangia.)

VEU

Mes que cap altre,
l'amor d'esposa,
bella florida
treu de ventures
y sacrificis,
quan del cor brolla.
¿Com, Rey, tos pares,
que sos caps tenen,
blanchs de vellesa,
no consentiren
en ser les víctimes?
¿Per què deixaren
que la fló hermosa
de juvenesa
fos esfullada!...
Fidel companya
la sort va dartel!...

(Quan ha parat el cant hi ha un llarch silenci. Entra Herakles y dirigintse al Chor de vells de Féres, que, desde la obertura de la cortina, hauràn estat en escena, uns drets, apoyats en sos llarchs bàculs, altres asseguts en els grahons del palau, y en el pedris, però tots, en actitud de gran aclaparament y tristesa, els hi pregunta:)

HERAKLES

Oh! nobles Tesalians! Podríeu dirme
si vostre Rey en son palau se trova?

VELL PRIMER

Dins d'aquets murs hi trovaràs Admetos.
Mes digues tot seguit, què vens a ferhi
a la nostra ciutat? oh gran Herakles!

HERAKLES

Un dels treballs que, de Tyrinte, imposa
el sobirà Euristeu.

VELL SEGÓN

Podrem saberlo?

HERAKLES

Arrebassar al trací Diomédes
sos famosos cavalls, sos quatre monstres
qu'arrosseguen sovint llur car de guerra.

VELL PRIMER

Herakles, tot intent es temerari!...
No coneixes al Rey?

HERAKLES

Per son reyalme
no hi he passat encar.

VELL SEGÓN

Caldrà que lluitis.

HERAKLES

Lluitaré si es precís. Mes haig de ferho.

VELL PRIMER

No tornaràs pas més. La vida arrisques.
El combat serà a mort!

HERAKLES

Tant se m'endona.
No serà'l primer cop que jugo ab ella.

VELL SEGÓN

Quin profit pot donarte semblant acte?

HERAKLES

Presentalla vull ferne al de Tyrinte

VELL PRIMER

No podràs pas lograr que fré, ni regnes,
subjectin als cavalls?

HERAKLES

¿Son flamarades
lo que treuen pels nassos eixos monstres?

VELL SEGÓN

No, però ses dents humana carn devoren!

HERAKLES

Pasturatje es això de besties feres,
may de cavalls!

VELL PRIMER

Veuràs com son estable,
inondat es de sanch de llur pastura.

HERAKLES

Y aquell qu'així'ls nodreix, quina nissaga
ostenta?

VELL SEGÓN

Es fill d'Arès. Rey qu'en la guerra
combat ab xichs escuts. Y'ls puigs que volten
sa murada ciutat, son rics en mines
d'or.

HERAKLES

Es la prova qu'el destí'm comanda:
via ben dura, pedregosa y aspre,
s'obra are al meu devant. Amunt Herakles!
Al fill d'Arés, per forza haig d'escometre!
Primer fou Lycaó, després fou Cycnos;
y are es ab Diomédes y ab sos montres,

ab qui haig de combatre. Bona feina farà el fill d'Alcmena! Que no's digui jamay, qu'un enemich pot espantar-lo!

VELL PRIMER

Aquí s'acosta'l Rey. Herakles, mira. Es Admetos qui avansa. Pots parlarhi.

(Surt del palau y entra en escena. Admetos, tot concirós y capficat. Va vestit de dol, y dú el cabell tallat arràn de celles. Al esser dalt de la gradinata's detura y adonantse de Herakles, alsa'ls brassos y simula gran alegria. Baixa aleshores les escales y's dirigeix a n'ell.)

ADMETOS

Salut, oh! Fill de Zéus! Rebrot insigne del gran Perséul...

HERAKLES

Y benhaurat tu sigues, sobirà de Tesalia, oh! gran Admetos!

ADMETOS

Els teus mots digues son del teu afecte. Mes no ho soch benhaurat.

HERAKLES

Arràn de celles dú els cabells tallats. De dol es signe?

ADMETOS

Avuy mateix haig d'enterrà un cadavre.

HERAKLES

Potser un de tos fills? Que'ls Deus no ho (vulguent)

ADMETOS

Mos fills, plens de salut, son allà dintre.

HERAKLES

Es potser ton vell pare?

ADMETOS

No ho encertes:
tant la mare com ell viuen ditxosos!

HERAKLES

La teva esposa, donchs?... Es morta Al-
(kestis?

ADMETOS

La meitat endevines de ma pena,
Alkestis es y no es. Font abundosa
sols per mi de dolors!...

HERAKLES

Si no t'expliques...

ADMETOS

Rés sabs d'elladonchs tu, si aixís me parles?

HERAKLES

Sols que'n ton lloch jurà que moriria

ADMETOS

Com tenirla per viva ab tal promesa?

HERAKLES

Si es viva encar, com es que ja la plores?

ADMETOS

Qui ha de morir es com mort, pels qui l'es-
(men.

HERAKLES

Viure y morir son coses oposades.

ADMETOS

Lo qu'haig de perdre no presents, Herakles,

HERAKLES

Tu plores!... qui s'ha mort? Contéstem
(prompte.

ADMETOS

Una dòna per mí molt estimada.

HERAKLES

A ton casal adjunta, o forastera?

ADMETOS

Forastera... Més com de casa nostra
Era órfana. Feya anys que aquí vivia.
Mort el seu pare, vàrem afillar-la!.

HERAKLES

Comprench el teu dolor. Es vera llàstima
trovarte portant doll!...

ADMETOS

Què vols dir?

HERAKLES

En cerca
d'altre hospitalitat marxo desde are.

ADMETOS

Jo no ho puch consentir, L'amistat nostre
no arranca pas d'ahir. Quedat. T'ho prego.

HERAKLES

El foraster qu'arriva en mitj de penes
es càrrega feixuga per sos hostes.

ADMETOS

Els morts son morts. El meu casal ja frisa
per oferirte son reyal hostatje.

HERAKLES

Qui s'entaula en festí d'amichs que ploren,
ignora'l seu deber.

ADMETOS

A dins hi ha cambres
disposades pels hostes. Forsa llunyes
son de ma llar. En elles tu pots viure.

HERAKLES

Dèixam marxar. El teu desitj estimo.

ADMETOS

May puch permetre que a la llar d'un altre,
vagi Herakles, haventhi la d'Admetos.
Aquí, oh! mon esclau! El camí mostra
a n'aquest foraster. Per ell obertes
les portes vull de totes les grans cambres,
que, al fons de mon palau, guardem pels hos-
(tes.

Que llarga taula parin mes serventes
y en ella l'hi presentin tot quan tanquen
les cuines y'ls cellers del Rey Admetos.
Barreu ben bé les portes. Acullirlo
vull alegre y joyós. No vull que senti
só de plors y gemechs, perque no pugui
encomanarse la tristor qué'ns mata!...

*(Herakles entra en el palau acompanyat de
un esclau, qu'haurà sortit a rebrel.)*

VELL FRIMER

Qu'has fet, Admetos! Com? Aclaparante
desventura semblant, rebre a un hoste?...

ADMETOS

Si l'hagués rebutjat de casa meva,
hauria obrat mellor?... No ho puch pas creure;
donchs fentho aixís no fora rebaixada
la pena que m'ofega gens ni mica;

y en cambi quedaria com culpable.
 Del hostatje, al dever, faltat hauria.
 El dolor que'm fereix més aspre fora,
 sentint a dir que es inhospitalaria
 la llar del rey Admetos. Jo'm recordo
 que quan a l'Argos vaig, no hi ha cap hoste
 tan festejat com jo. Franca acullida
 d'Herakles rebo allà. Just es que siga
 la que li dono, igual a la que rebo.

VELL SEGÓN

Si es com díus, oh, bon Rey! per què l'hi
 (amagues
 la causa veritable de ta pena?...

ADMETOS

Perque acceptat no hauria'l meu hostatje
 si lo cert sapigués. La llar d'Admetos
 te les portes obertes a tot'hora
 pel foraster, que com amich, hi truca.

(Entra en el palau.)

VELL PRIMER

Oh! bon Admetos
 per tu lley santa
 es la dels hostes!
 Com la cumpleixes!
 Un jorn Apolo
 va aprofitarsen
 y dins ta casa
 feu llarga estada,
 sens tu saber-ho.
 El Deu vestia
 blanca samarra
 y tes ovelles
 aconduhia.
 Y en les marjades,
 cubertes d'herba,

cansons de joya
el Deu cantava.

VELL SEGÓN

Sos cants atreyen
lleugeres daynes
que pasturaven
aprop d'Apolo;
de lluny seguides
per les lleones,
que'l bosch n'Othyris
rugint deixaven.
Y al plany del arpa,
pel Deu polsada,
estol de cervos,
com folls saltaven,
pel mitj dels arbres.

VELL PRIMER

Perxò fins ara
els Deus propicis
amables vessen
damunt d'Admetos
forta abundancia.
Perxò de Féres,
son les remades
la més nombroses
de la Tesalia.
L'estany Boebis
d'aigua glassada
a dolls procura.
La set apaga.
Per xó te terres
hont res hi manca,
fins als Molosos
que'l sol se draga.
Per tot ell regna,
fins la mar blava.

VELL SEGÓN

Y are ab ulls terbóls,
 que'l pló humiteja,
 de llur estada
 llurs portes obra.
 Y'l cos d'Alkestis
 encare es dintre.
 Les flors que'l volten
 no son marcides;
 y en l'ara cremen
 blavenques flames!...
 Qui la noblesa,
 du com Admetos,
 a dins de l'ànima;
 y el bé traspuen
 tots els seus actes;
 forsa es que un día,
 dons de sabiesa
 son cap gaudexin;
 y els Deus piadosos,
 ab ell se mostrin,
 del tot propicís!...

(Un lleuger acompanyament d'arpes, haurà acompanyat les passades que reciten els Vells, y continuarà fins que s'indiqui. Surt del palau y entra en escena, ab gran ceremonia, l'enterrament d'Alkestis. El cos d'aquesta, ricament vestit, enjoyat y cobert de flors, es portat per esclaus; precedit del rey Admetos, y seguit de les esclaves, dels servents, del soldats y dels portadors de flames. La comitiva júnebre, serà rebuda pels Vells, que ja eren en escena y pel poble de Tesalia, que haurà arribat al acabar els Vells llurs parlaments.)

ADMETOS

Oh! vells de Féres! quin gran homenatge,

tan coralment jo rebo y tan estimol...
 Mos servents son aquí. A pés de brassos
 el cos tot enjoyat d'Alkestis duhen.

(Are es quan surt la comitiva.)

Saludemla, com es de cerimonia:
 dochs are emprén el seu darrer viatge.

*(Llarch silenci. La música para. Entra en
 escena, venint alencontre de la comitiva, el
 vell Féres, pare d'Admetos.)*

VELL PRIMER

Aquí tens, oh! bon Rey! a ton vell pare,
 acotat pel dolor. Vol ferte entrega
 de la ofrena que als morts els es deguda.

*(La comitiva, que haurà arribat al mitj de la
 escena, s detura.)*

FÉRES

Jo vinch, mon fill, plé de condól, a darte
 penyora de dolor!... La mort d'Alkestis
 es tan gran, per la pena que solleva,
 com per l'amor que clou. La gloria pura
 d'aquest acte hermosíssim fa que sien
 adorables les dones, sols per serho!...

(Dirigintse a la morta, y diu.)

Tu que has salvat a mon fill de mort segura,
 la joya jo't desitjo, si es qu'es trova
 del Hadés en les fosques encontrades!...

*(Fa acció de depositar, demunt del cos d'Al-
 kestis, lo ofrena que porta, però un geste d'Ad-
 metos le'n priva.)*

ADMETOS

La ofrena que tu portes, oh, mon pare!...

jo no puch pas admetre. Ja no es hora;
 quan jo de mort amenassat sentiém,
 era quan conveniën, y oportunes
 hauriën sigut llavors vostres ofrenes.
 Sent vell com ets, duhent feixuga carga
 d'anys y més anys, podiës dar ta vida
 per salvar a ton fill; tu que gaudires
 ja de tot lo que fa que grata sigui
 la existencia. Jovenesa heróica,
 coratje, amor, victories y riquesa;
 y a mes de tot això, la gloria santa
 de la reyal corona de Tesalia!...
 Mes tu, llavors, no sols no t'oferires
 per morir en mon lloch, si no que féres
 lo mateix que la mare; t'allunyares
 del meu costat; passant la vostre vida
 un jorn darrera l'altre, lluny d'Admetos!...
 Ben aferrat a n'ella ni una llágrima,
 ni un acte generós, ma sort t'arrenca!...
 Alkestis s'ofereix, ab heroisme!
 y vosaltres calleu!... Els Deus disposen
 qu'Alkestis agonitzi, malhaurada!...
 Y vosaltres sou lluny per consolarme!
 Tan sols a mos vasalls veig a la vora.

(*Un silenci.*)

Més quan esteu segurs que'l sacrifici
 s'ha consumat ben bé. Quan la Tesalia,
 vesteix de dol per ella! Quan tots ploren!
 Quan son cadavre vers la tomba duhen!
 Aleshores te veig. A mon encontre.
 vens tu també, ab l'intent d'aconsolarme!
 Y m'endresses imatjes doloroses,
 que no sè fins quin punt son ben sinceres!

FÉRES (*ofès*)

¡Admetos!...

VELL PRIMÈR

Oh! Rey. Recòrdat qu'es ton
(pare

y qu'es un vell.. Respèctal, tes paraules
l'han ferit fundament! Clou els teus llavis.

VELL 2º SEGÓN

Prou gran es ta dolor, perque ara vulguis
engroixirla ab mes penes. Cal que tingues
ben present, que devant del cos d'Alkestis
ara't troves, oh! Rey! Bell homenatge
deus a n'els morts y'ls vius que s'ho mereixen.

VELL PRIMÈR

Si Alkestis va lograr que morint ella
fos més llarga la vida; més ton pare
ha fet per tu, molt més, si bé t'ho mires;
donchs ell va ser qui vida va donarte.

FÈRES

Mon fill, jo no't coneix! Quin intent portes
parlantme aixís? Que't creus que de la Frigia
soch un esclau, potser, pera fiblar-me,
ab mots plens de rancunia y de desprecí?
Tothom ayma la vida, perxò l'acte
d'Alkestis, renuncianthi, tant s'admira!
M'has titllat de covart; no, t'equivoques.
Si un covart hi ha aquí, ets tu. Cap altre.
Donchs has permés que la muller estimada,
s'ofereixi a morir, perque tu puguis
plé de salut, gaudir de llarga vida!
Tu ets el covart! Tu! Tu ets el més feble
y'l més poruch dels homes; sacrifici
semblant has acceptat! La mort t'espanta,
y de l'amor d'esposa'n fas un medi
per allunyar-ten, quan aprop la ovires.

ADMETOS

Prou, pare! Ja n'hi ha prou! Perque escol-
(tarte

ab calma no podré!... Y ben de doldre
serà per tots, donchs les serpents de l'ira
que's recargolen en mon pit ja sento:
y sens veneració pels anys que comptes,
te llensaria ardit y cara a cara
l'insult enmatzinat que foragiten.

FÉRES

La serp que en ton pit viu y se t'enrosca
es el remordiment, oh fill, ell es qui crema
dintre de tu, y'l que'l repós te mata!
Tes paraules no ofenen. Sols descrihuen
fins hont ha devallat el rey Admetos!

ADMETOS

Aquí! oh! mos esclaus! Prompte trayeulo
del meu devant! Donchs el doló y la ira
sento aquí barrejats, lluitant com feres!
Mon pit esclatarà! Trayeulo! Fora!...
Ha profanat barroer la cerimonial!...
Devant la morta ha gallejat indigne!
Com en llach adormit, rabenta a pedra
esvalota les aigues sorollosa,
aixís ell, la quietut de nostres llàgrimes
ha ferit ab sos crits y ses injuries

FÉRES

Pots enterrà'l cadavre. Oposada
ma via serà, oh! fill, ben de la teva.
Però tingues present que tu ets la causa
de sa mort. Y es precis que ta memoria
recordi bé, perque no se l'hi esborri,
que Alkestis té germans. Y Acast es home
que sab venjarse, quan la ofesa ho mana.
*(S'en va tremolant d'ira. Tots l'hi fan pas ab
silenci. Pausa llarga.)*

ADMETOS

Reprenem, are, amichs, la cerimonial!

Guardem la ofesa, com el llach la pedra.
Que l'ira fugi, com de l'aigua els cercles,
moren quiets en l'herba de les vores;
y'l respecte a la morta torni encara
més gran y viu que avans. Vassalls, plorem-la!

VELL PRIMER

Ah! malahurada!
Víctima fera
de ton coratje!...
Tant generosa
muller no's trova
donchs es Alkestis
millor que totes!

VELL SEGÓN

Vulga'l deu Hermes
citoni, darte
bona acullida!
Y si en les ombres,
al just bon premi,
també sol darse,
qu'Alkestis prompte
un lloch alcansi
prop del Perséfone!

(La música haurà représ, quan el Rey acaba de parlar, y continua fins qu el Rey Admetos, els vells y tota la comitiva del enterrament, hauràn desaparegut, quedant la escena sola. Entra en escena, sortint del palau, una Esclava, guai tant de tant en tant enderrera, com si presentís que la segueix algú.)

ESCLAVA

Prous forasters en el palau jo he vistos
vinguts de tots indrets; de totes menes.
Mes cap com el d'avuy!... Oh! Deus!... Quin
(home!
Veu al Rey plé de dol, y's fica a casa!

y en lloch de ser modós, tot ho esvalota!
 Ab la copa a la ma, tota guarnida
 de pàmpols verts, en el celler s'esplaya;
 y l'ompla fins a dalt ab such puríssim
 del reim negre que n'els bots dormía.
 El foch del ví, serpeja per ses venes
 y l'arbora tot elll... Fà unes cantades!...
 No sab pas lo que's diu. Tot ferho gosa!...
 Va coronat de murtra y fá tentines
 quan camina, donchs té la vista térbola.
 Que diferents son les dues músiques
 que pel palau se senten. Les riallades
 y grolleres cançons, per una banda,
 que canta'l foraster. Els plors per l'altre,
 que tots llensem per la desventurada
 mestressa qu'hem perdut! Més tením l'ordre
 d'amagar a tal hoste nostres penes,
 Aixís ho ha disposat el rey Admetos.
 Y are'm trovo servint, potser a un lladre;
 a un malfactor capàs de crims horribles;
 y haig de posà una cara ben alegre,
 mentres baixa a la tomba nostre aymada
 mestressa, a qui jo no he pogut veure
 ni acompanyar en son darrer viatge!...
 Ella que havia estat per mí una mare!

(Queda plorant. Entra en escena sortint del palau, Herakles, mitj embriach, Està vermell de rostre. Va coronat de verda murtra. Empunxa una copa gran d'argila, guarnida de pàmpols verts, y plena de ví negre, que buyda de tant en tant, després d'enlayrarla. Camina, fent tentines.)

HERAKLES

Què hi fas aquí tant sola? Oh! ma serventa?
 Quin modo de tractar teníu als hostes!...
 En lloch de bona cara y de bon tracte,
 fas un posat tot trist; fins ploriquejes!...

Perquè l'amo està trist, també vosaltres
 voleu fer veure que la pena os mata!.,
 Vinam aquí! Depressal... Vull qu'apreuquis
 lo qu'es la vida. Tan sols un gran misteri
 que no's pot penetrar!..

Jo vull que riguis!..

Pensa que sols l'instant qu'are gaudeixes
 es un be teu que ningú pot robar.
 Lo demés ja no ho tens. Les bojeríes
 de la sort capritxosa son mestresses
 de tots els dies que de vida't manquen.
 Redrésat ben contenta y aixerida;
 la copa amunt!... de roses coronada,
 honora a Cypris, qu'es de les deéses,
 la més propicia pels mortals que l'aymen.
 Fora tristors! Que ta mirada brilli!...
 Què llampeguin tos ulls, resséchs de llàgrimes!
 Qué's descloguin tos llavis, arquejantse
 en dols somris!... Y que tes dents perlejin!
 Y que ton rostre, foguejant de joya,
 deixi esclatar la sorollosa rialla!..

ESCLAVA (*logrant dependres de la má per
 ahont Herakles la tenia agafada.*)

No'n tinch ganes de riure. Què vols ferhit

HERAKLES

No comprench ton dolor. Tos amos vihuen

ESCLAVA

Com?... Què díus are?... Nostre desventura
 ignores donchs?...

HERAKLES

Sé lo qu'ha dit Admetos!..

ESCLAVA

El nostre Rey es massa bó pels hostes!

HERAKLES

Hi ha alguna altra desgracia que s'oculta
al davant meu?...

ESCLAVA

Si no hi fos, no ploraria;
ni ab tan greu el teus cants y riallades
hauria jo sentit!...

HERAKLES

Perque una forastera,
què llas de parentiu no té ab Admetos,
s'ha mort, haig de privarme d'un bon àpat
y de regalar ma gola tan aixuta,
ab el such saborós de vostres vinyes?

ESCLAVA

Era ben bé de casa la que es mortal!...

HERAKLES

M'haurá enganyat, Admetos?

ESCLALA

Tu arrivares
cercant hostatje en hora intempestiva.
Tots portem dol. Les nostres vestidures
no ho poden dir més clar!...

HERAKLES

Qui s'ha mort, digues?
Es un dels fills del Rey?... Es son vell pare?...

ESCLAVA

Es la esposa d'Admetos la que's mortal,..

HERACLES

Qué dius!... Es cert? Per què l'hostatje'm
(daval

ESCLAVA

El Rey no ha pas volgut que t'entornessis.

HERAKLES

Desventurat amich! Quina gran pérdua!
El fer dolor com deu martirizartel...

ESCLAVA

La mort no ha pas ferit tan sols a n'ella;
que'ns ha ferit a tots!...

HERAKLES

Veyent que tots ploraveu
y en el palau regnar tal melangia,
vaig creure qu'una pena s'amagava
d'Admetos, en la llar. Pro com ell deya
—al preguntarli jo—qu'una estrangera
havía d'enterrar, que ab ells vivia,
jo hi entrat, a sos prechs, però ab recansa.
Y he menjat... y he begut. tot regalantme,
dins d'una llar ahont la mort hi regna,
Que barrué só estat! Cantades bàquiques
jo hi enjega! També forta cridoria
tot coronat de flors!... Fora garlandes!

*(Se lleva la corona y la llensa, lo mateix que
la copa.)*

Ben lluny la copa! Qu'haurà dit Admetos?...
Per què no m'avisaves que tal pena
venia de ferirvos?... Pobre Alkestis!...

.
*(Un silenci. Completament asserenat de sa
embriaguesa y avergonyit de son comportament,
llampega tot de cop dins d'ell un projecte y ex-
clama:)*

Ahont se trova? Ahont l'heu enterrada?
Ahont la puch trovar, preciós cadavre?

ESCLAVA

Si prens el caminal que va a Larissa.

veuràs, fora dels murs, cap a la dreta,
a l'ombra d'uns xiprers, un gran sepulcre,
tot de pedra polida y cisellada.
Allà l'han enterrada.

HERAKLES (*ab feresa, contemplant els seus
brassos, ab els punys closos, y estirant sos
muscles, com un atleta que's disposa a combatre*)

Aquí, mos brassos!...
que tantes voltes heu estat temibles!...
Proveu avuy qui soch! Quin fill a Zeus,
dongué le hermosa Alcmena de Tyrinte;
la filla d'Electriól!... Jo vull salvarla!
Vull qu'Alkestis retorni entre vosaltres!
Vull fer reviure la que tens per mortal!
A Thanatos furient, haig d'escometre.
Me li planto al demunt, arreessantli
la pressa qu'en ses urpes ara porta.
Si manqués aquet cop, al infern baixo;
y en les ombres espesses, hont governa
el rey Hadés, arribo, y l'hi demano
Alkestis!... Si no vol de grat, per forsa...
Lluitaré, si es procís, ab tots els monstres.
Llensaré de ma sanch l'última gota!...
Mes jo duré a la Reyna deslliurada
del poder del infern, hermosa y pura!
El meu agraïment, envers Admetos,
vessa fora de mi. Tenint sa casa
plena de dol, y ab tal dolor a l'ànima,
m'hostatjà generós!... També vull serne;
y en pach de tal favor, jo l'hi prometo
tornarli viva sa estimada esposal...

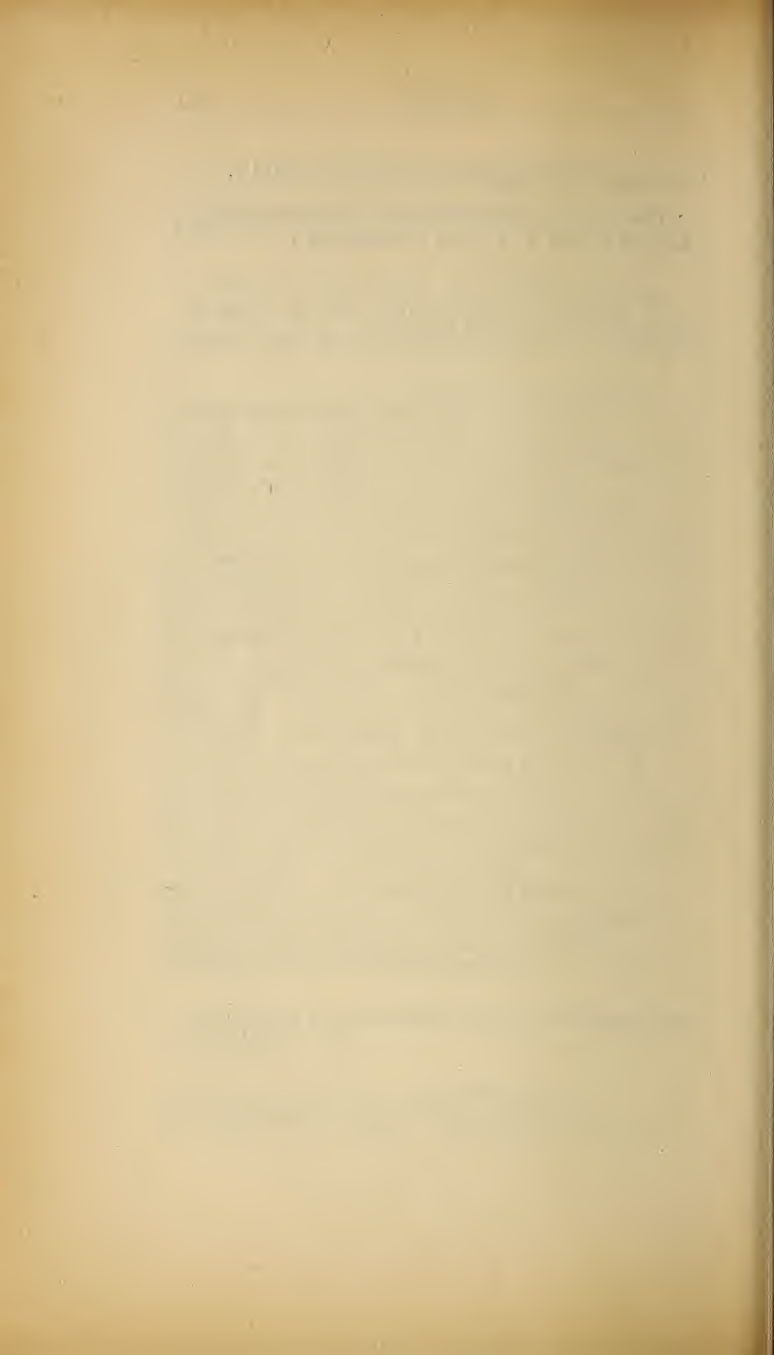
(*Brandant sa formidable clava y disposantse
a marxar.*)

El devers d'amistat, aixís, Herakles,
els entén are y sempre. May pot esser

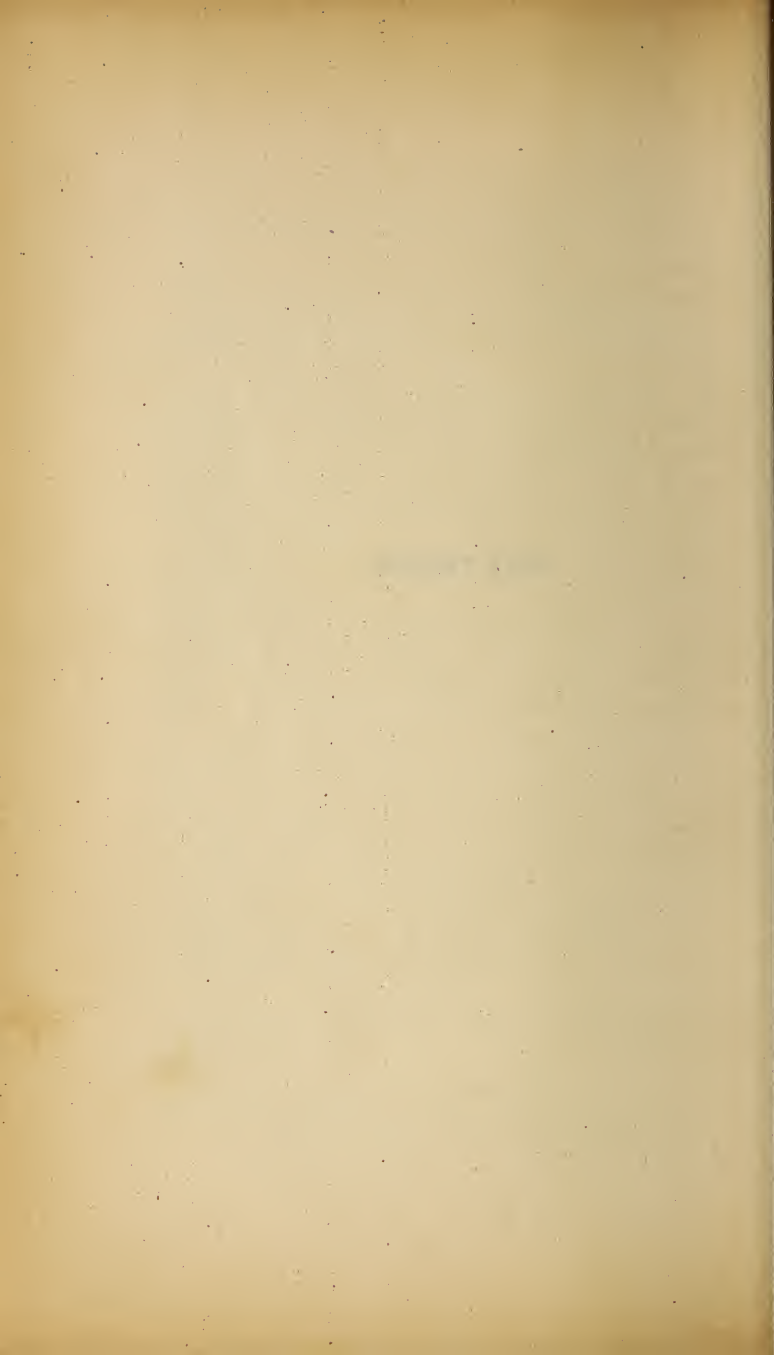
tingut per un ingrát, qui aixís se porta!...

*(S'en và, quedant la Esclava, esmaperduda, de-
vant del brahó y la fúria d'Herakles.)*

TELÓ

ACTE TERCER

(Entra en escena Admetos, seguit del Chor de vells de Féres.)

ADMETOS

Quietut de mon palau, que n'ets de tristal
Miserable de mí!... No tinch pas forses
per traspassà'l llindar. El contemplarte
me puny el cor, com rostre afligidíssim
d'amich aymat, ab qui's parteix la pena.
Venturosos aquells que ja reposen
en l'Hadés tenebrós!... Com els envejol!...
Qui pògués ser ab ells!... Per ma desgracia
la mort tan sols es bon remey. Admetos!...
Quín camí seguiràs?... Ja la llum pura
ta petja no guiarà, puig t'es odiosa.
Penyora horrible!... Monstruosa ofrena,
m'arrebassà la mort, vil presentalla
pera ferne al infern!...

VELL PRIMER

Càlmat, Admetos!
Segueix el teu camí. En la més fosca
cambra de ton palau has d'amagarte.
Son greus tos mals!

ADMETOS

Desventurat!

VELL SEGÓN

Ta pena
es natural; més ab tos planys no logres
favorir a la morta.

ADMETOS

Ay! miserable!...

VELL PRIMER

Condemna ben afrosa es la que priva
de contemplà al espós, que tot sol resta,
el rostre bell de la mullé estimada
per sempre més!...

ADMETOS

Tos mots al víu recorden
jorns que no tornaràn. Pena més fera
que la que sento, ja no pot abàtreml...
He perdut ma muller, ma ben aymada
Alkestis, la fidel, llum de ma vida.
Faltantme aytal claror, a les palpentes
va vostre Rey, vassalls!... Millor seria
que en aquets murs, de l'Himeneu la flama,
no ni hagués brillat may. Ni que ab Alkestis
vida comú hi hagués portat a dintre.
Venturosos aquells que no gaudeixen
del llàs nuvial, ni ab la florida tendre
de fills, semblants a sí mateixos, vihuen.
Animes soles, a la mort caminen
portant el pés d'una mitjana càrrega.
Mes a nosaltres que som, pares y esposos,
ens mitj-parteix el cor, tan sols la vista
de llits nuvials, que fera mort devasta,
de fills malalts, que per llur mare ploren,
sent aixís que una vida riallera,
lliure de tants afanys, al devant nostre
se'ns presentava com mercé divina.

VELL SEGÓN

Fou obra del destí. Son implacables
les ordres que d'ell neixen; sa obediencia
tant forsa al sobirà com a n'el poble.

ADMETOS

Ayl miserable!...

VELL PRIMER

No vulguis pas combatre

el dolor que no's vens. Cal que't resignis;
no ets pas tu el primer que tal cop plora.

ADMETOS

Oh! dol y eterna pena! Sota terra
reposa sense vida la qu'estimo!...
¿Per què m'heu impedit que dins sa tomba
jo quedés sepultat al costat d'ella?...
¡Aixís, ab la muller millor de totes,
reposaria jo també sens vidal...
¡Aixís haurieu homenatge doble,
Deus del Styx, y'l pas de dugues ànimes
el barquer infernal marcat hauría!

VELL SEGÓN

Oh! Rey! Moderació!... Que ton seny freni
la folla cavalcada de ta pena.
D'altres n'hi ha que, pèrdues volgudes.
han sofert, pro's resignen, se contenen
y envolcallats en un silenci digne,
tristor serena ab son posat inspiren.

ADMETOS

Porxos de mon palau! També vosaltres
melangiosos resteu y com jo trissos.
La llum dels funerals brilleja encare
allà mateix, hont gaya, resplandía
la flama de Pelió, llum de mes bodes.
Per aquí vaig entrar... La duya a n'ella
per la má... 'Ns miravem amorosos!...
D'amichs y de parents, festosa companyia
ens seguía cantant!... L'aire embaumava,
impregnat de perfums, de crits de joyal...
Dugues nissagues d'alterós origen
s'uníen aquell jorn!... Tot fulgurava!
El cel... el meu palau... les vestidures
que portàvem tots dos!... Are son negres!...
En draps de dol s'han convertit les albes
túniques del espòs... La cambra es muda.

Tot hi resta en son lloch. Sols hi manca ella.

VELL PRIMER

La pena va soptarte, quan propicia,
al teu voltant hi reya la fortuna.
Ignoraves els mals. Morí ta esposa,
deixante un gran amor per recordansa.
La mort de la estimada preferida
que'n sol rompre de llassos!...

ADMETOS

Desventural...

Molt més suau es el destí d'Alkestis;
molt més que el meu. Cadena dolorosa
sens fi ni compte, sols morint se trencal...
Quietut de mon palau que n'ets de tristol...
Miserable de mí! No puch entrarhi
La solitud hi es reyna. Dintre impera
governant ab la forsa del silenci.
No puch entrarhi, no!... que ja son gesto
entreveig desde aquí. «Oh! rey! allúnyat,
»si ton dolor no vols que a onades vessil
»Aqui tot parla d'ella!... Tot d'Alkestis
»exhala un grat perfum. La llar cendrosa,
»hont parlaveu tots dos en els llarchs vespres,
»L'escó pairal. El fús. De la fillada,
»els gemechs d'anyoransa. Les serventes,
»plorant, ab els esclaus, en la gran cuina.
»Tot parla d'ella en el palau de Féres!»
No, no, no puch entrarhi. Mes a fora,
ben allunyat de la pairal estada,
repós no hi trovaré, que'ls prechs ja sento
de mos vassalls, perque altra muller prengui.
Y'm serà presentat estol de dones,
triades ab amor perque jo esculli
la que sigui més digna d'esser reyna...
la que son lloch té d'ocupar!... Oh!... iral...
jo no tinch pas valor per tal comanda!...
¿Què fer?... Ahont anar? Un clam ja sento

Prou bé'l conech; mos enemichs que udolen
y s'encaren ab mi, tot escarnintme:
«Mireulo!... es ell... el rey cobart... vergo-
(nya!...

»No va tenir valor per morir!... Mireulo!...
»Es ell! Es ell! Va baratar sa dòna,
»sa pura Alkestis, a cambi d'una vida
»que'ls Deus havien segat!... No es pas un
(home

»qui's comporta com ell. Fins el seu pare
»el té aborrit per una aytal baixesa!»
Aixís d'infamia'm signaràn el rostre
perque ma pena ja no tingui fites.
¿Com haig de desitjar la vida, oh! poble?
si tant sols es per mí teixit d'injuries!

(Queda plorant.)

VELL SEGÓN

Plora, oh! Rey! plora!...
Tracte de muses
també va plàurem.
Son batre d'ales
al cel va durme.
Tinch els ulls febles
de tants estudis;
y sols puch dirte
qu'es lley suprema
lo necessari.
Remey contra ella
les taules tracies
qu'Orfeu dictava
no solen durne.
No tenen forsa
pera conbàtrela
les medicines
que f'ebo ensenya;
y a sos deixebles
també Esculapi;
de bens fontana

que may s'estroncal
 No hi ha en la terra
 forsa que pugui
 fer que a tu torni
 la esposa aymada.
 Plora! oh! Rey! plora!...

VELL PRIMER

Plora! oh! Rey! plora!...
 En va es que preguis,
 perque Thanatos
 els prechs no escolta
 ni sacrificis
 en l'ara estima.
 Es inflexible! ..
 Lo que diu Zéus
 ella executa:
 doblega'l ferro
 de les Kalibes.
 No hi ha en la terra
 forsa que pugui
 fer qu'ella torsi
 els seus designis,
 Serénat, càlmat!...
 Pensa que fera
 també s'emporta
 del Deus les filles.
 Tots la estimàvem
 ta pura Alkestis.
 Ta bella esposa
 tots la volíem!...
 Tota Tesàlia
 du dol a l'ànima.
 Tota Tesalia,
 per ella plora!...

(Un lleuger acompanyament d'arpes, haurà seguit les dugues posades, que hauràn recitat els dos vells. Pausa llarga.)

VELL SEGÓN (*després de contemplar una estona el fons de la escena, s'avançarà, y dirigintse a Admetos que plora desesperat, li dirà.*)

Alerta! oh! Rey!... Ton plor detura.
Vers ton palau retorna'l fill d'Alcmene.

(*Entra en escena Herakles, seguit d'una dòna tapada ab un vel.*)

HERAKLES

Salut, Admetos! Llibertat complerta
vull usà en mes paraules. Quan la ira
bóta en un pit, la vella amistat mana
que se la deixi lliure. Gran ofesa
m'has fet sense volguer. Vull explicarme
Quan vaig arribà a Féres, ta desgracia
s'havía consumat. A temps venia
per partinse el dolor que t'acorava.
Però tu ré'm vas dir. El cos d'Alkestis
encar era al palau. Per què callares?...
Per què amagar tan dolorosa feta?...
Per què'm vas rebre ab la rialla als llavis,
agonitzant ton cor? Vas dar-me hostatje,
com si l'ombra dels morts fos missatjera
d'un dolor que a n'a tu no't pertocava.
Vaig acceptar, cregut que l'alegria
era senyora del palau d'Admetos:
y refiat vaig coronar ma testa
de verda murtra, y empunyant la copa,
vaig acostarla, per cinch cops, alegre,
a un bot plé de vi ranci, que brollava
empés per mans d'esclau com gran obsequi.
Y per cinch cops a ta salut bevia
fins que vareig sentir ma testa térbola!...
El ressó de mes fortes riallades
com devia sonar en tes orelles!...
Hoste més oportú, que Zéus me valgui,
no's trova pas en lloch!... Galana farsa

vares jugarme, amich!... Mercés te dono.
Permet que sia crudel y que ta pena
aumenti ab aquets mots. Però jo'm queixo.

(*Silenci*)

Y are que m'he queixat, y que un esbarjo
he donat al meu cor, vull explicarte
el per què jo he tornat a ta presencia.

(*Altre silenci.*)

Un dipòsit sagrat aquí t'entrego
Guàrdem aquesta dòna fins que torni,
ab els cavalls de Tràcia per la regna;
senyal de que a mos peus, el fer Bistoni
jaurà caigut per sempre. Si contraria
no m'es la sort, segura es ma tornada:
mentrestant, com esclava, o com serventa,
pot servir al palau. Prou va costarme
que fos meva. Lluitaven els atletes,
afalagats per un seguit de premis.
Al veureho jo, reclamo desseguida,
ab un cop de ma clava, entrà'n palestra.
Vàreig sé admés, y al cap de poca estona,
retuts els meus rivals, premi alcansava.
Aquesta dòna fou la recompensa.
Vaig judicar que vergonyós seria
rebutjar tal present y vaig endúrmela.
En tes mans queda. Jo tranquil m'entorno.
No l'he robada. Guàrdela ab carinyo.
La vaig guanyar lluitant. Potsé algún día
m'agrahiràs tal present ab tota l'ànima.

ADMETOS

No prenguis, bon Herakles, per desprecí,
ni per farsa afrentosa'l meu silenci,
Quan tu vas arribar, tan punyent era
el dolor que sentía, que vaig creure
no augmentarlo callant. Un altre hostatje
cercat hauries, si la mort d'Alkestis

jo t'hagués fet present. Aixís ma pena
 s'engrandía ab la falta de ma esposa
 y ab l'amich allunyat. Per xò vaig ferho.
 En quan a aquesta dòna, jo't demano
 que tal penyora en mon poder no deixis.
 Tens, bé ho se prou, entre'l jovent de Féres,
 més d'un amich que de bon grat pendria
 un dipòsit semblant. Jo, no, Herakles!
 Sa presència seria font de llàgrimes.
 Y'l contemplarla aprop, quina tortural...
 Com viuria'l recort!... Fora palpable!...
 Ademés, jo no crech que com serventa,
 ni molt menys com esclava, viure pugui,
 qui, com ella, te un aire y un aspecte
 sobirà y magestuós. Sos vels no amaguen
 que sa nissaga es alta. ¿Com podria
 viure al palau, en la mateixa cambra
 que dormen els esclaus, dòna tant noble?
 Barrejarla ab servents; seria ofèndrela
 y tu, Herakles amich, ja veus que'l seti
 que de dret li pertoca, es impossible
 que l'ocupi ningú. Ja'm pots entendre.
 Mon llit nupcial no puch pas compartirhi.
 El lloch d'Alkestis es sagrat. Intacte
 està com ella va deixar-lo; y serva
 la forma del seu cos, (¡forma adorada!)
 El profanarlo, sacrilegi toral...
 Sens comptar l'esvalot que promouria!
 La malvestat, la ira y les rancunies
 qu'esclatarien per tot entre'l meu poble,
 al veure en mon palau aquesta dòna.
 Y per comble de mals, una veu trista
 sentiria, venint de les tenebres
 que de traïdor m'acusaria: «¡Admetos!...
 »que has fet del teu amor?» diria Alkestis
 No pot ser! no pot ser!...

Mes... Deus!... que miro
 es un miratje que'l doló'm presenta?...
 Es ilusió infernal?... Aquesta dòna!

Aquest vell... Sa vesta!... Ses sandalies!...
 El posat de tota ella! . Oh! Deus! depressa,
 del meu davant treyeula!... Juraria
 qu'es la mateixa!... la divina Alkestis!...
 la que miro a través d'un vel de llagrimes.

VELL PRIMER

No vull gaudir de tanta desventura
 Pro'ls meus cabells, a dirte m'aconsellen,
 qu'has d'acceptà'l present que'ls Deus te fassin.

HERAKLES

Tant de bó que pogués dartè una prova
 semblant de l'amistat que a n'a tu'm lliga.
 Tant de bó, que del regne de Thanatos,
 del Hadés tenebrós, la bella Alkestis
 arrencar jo pogués, y a la llum pura
 de ton palau y amor, tornarla en vida!...

ADMETOS

Lloable es ton desitj, pro no es possible
 que qui ha perdut la vida, a n'ella torni.

HERAKLES

Es veritat lo que dius. La teva pena
 sofrirla't cal pro sens exagerarla.

ADMETOS

Consells pera curar penes dels altres
 son més fàcils de dar, que de patirles!...

HERAKLES

Sempre plorant, no veig que rès hi guanyis!

ADMETOS

Es veritat; pro'l meu amor me cega

HERAKLES

L'estimar a una morta es font de llàgrimes.

ADMETOS

Per mesurà'l dolor no hi ha paraules

HERAKLES

Qu'es just el teu dolor, qui pot negarho?...

ADMETOS

Fins el punt de que ja per mi la vida
tot l'encís ha perdut.

HERAKLES

Deixa que passi
el temps qu'es un bon mestre, y ta desgracia
endolcirse veuràs, y un'altra vida,
nàixer dins teu tu sentiràs. Ventura
s'haurà tornat el fer dolor que't mata.

ADMETOS

Això may! La mort si que la espero.

HERAKLES

Cercaràs el conhort en noves bodes.

ADMETOS

Callal... T'ho prechl... M'ofenen tes parau-
(les.
L'amistat que'ns uneix no les inspira.

HERAKLES

Deixaràs, oh! bon Rey! que'ls anys s'es-
(munyin
governant tos vassalls sens nova reyna?...

ADMETOS

No partiré mon llit ab cap més dòna,

HERAKLES

¿Quin profit ne treurà la bona Alkestis?

ADMETOS

Sia allà hont sia'l cor ha de honorarla!

HERAKLES

Lloable es ton intent, però es follia!

ADMETOS

El ver amor no es follia, Herakles.

HERAKLES

Com rey fidel t'aclamaràn els pobles!...

ADMETOS

Més que mancar la fe d'espós jurada,
m'estimo jo la mort!...

HERAKLES

Mes ara't prego.
que ab dignitat a rebre te disposis
la dòna que aquí veus!...

ADMETOS

Zéus s'hi oposa
a que accepti de tu semblant ofrena.

HERAKLES

T'enganyas: Zéus vol que tu la prenguis
y que rebi al palau franca aculida.
No es obrar bé'l desobeir a Zéus!...

ADMETOS

No veus qu'el meu dolor ferreny s'hi oposa!

HERAKLES

Fes lo que't dich, oh! Rey! qui sab si un
(premi
may sospitat tindrà lo que't demano!

ADMETOS

Retut molt més que vencedó't voldria.

HERAKLES

Tu també has vensut.

ADMETOS

Que prompte surti
del meu davant aquesta dona!

HERAKLES

Pensathil
oh! Rey! avans de decidirho!

ADMETOS

Creume,
empòrtatela lluny. L'amistat teva
torturantme crudel mal me demostres

HERAKLES

Rahons son de gran pès les que m'empeyen
a insistir tant y tant.

(Ab un gran crit.)

Oh! Rey! acull-la!

ADMETOS

Has triomfat! si no de grat, per forsal...

HERAKLES

Prou vindrà temps en que no més lloanes
sortirà de ta boca envers Herakles!...
Are, tan sols, que fassis lo que't mano
exigeixo de tu.

ADMETOS *(a sos servents)*

Acompanyeula;
si la he de rebre en mon palau com hoste.

HERAKLES

No han d'esser tos servents qui l'acompanyin.

ADMETOS

Pòrtali tú mateix, si tant t'hi empenyes.

HERAKLES

Has d'esser tu, qui per la ma, li duguis.

ADMETOS

El seu contacte dolorós seria..
Que solà hi entri..

HERAKLES

Jo sols puch fiarla
a la destra reyal.

ADMETOS

Es que s'hi oposa
ma voluntat.

HERAKLES

Admetos, vull qu'extenguis
no més ta ma...

*(Agafa la ma del Rey, qu'està girat d'esquena
a la dòna, y l'acosta a la d'aquesta.)*

Aixís... Y are que gosis
tocar la seva ma, que'ella t'allarga.

ADMETOS

Ja ho faig, y esporuguit el rostre giro,
com si aprop meu hi hagués una Gorgona.

*(Herakles te agafada la mà del Rey, que ha
encaixat ab la de la dòna velada.)*

HERAKLES

Estrenys sa mà?

ADMETOS

Sí...

HERAKLES

Ben fort aprètala!
que d'hostes com Herakles no n'hi ha gaires
has de pensar, oh! Rey!

(Ab una revolada treu el vel a la dòna.)

Y are, mírala!...

Es igual que ta esposa!... Que la ditxa
rebroti a vora teul... qu'el doló's fonguil

ADMETOS *(se tomba y queda com encisat y sobressaltat de joya, al contemplar la dòna sense vel, que es sa esposa Alkestis)*

Oh! Deus!... què miro? Prodigió miracle!...
Es Alkestis!... Ma esposa!... Es ma alegria
joguina d'algún deu?

(Ella somriu.)

HERAKLES

No ho es, Admetos.
Es ella, Es ta muller. Es la mateixa.

ADMETOS

Es espectre infernal!...

HERAKLES

Brahó y coratje
may m'han mancat, però lo qu'es d'arts màgi-
no'n sé pas ni un borrall. (ques

ADMETOS

Però, es Alkestis?...
La enterrada fa poch?...

HERAKLES

No hi ha pas dupte.
Serènat, Rey, y tu mateix contestat.

ADMETOS

Y, parlarli podré?...

HERAKLES

Sempre que't plagui.

ADMETOS

Alkestis estimada! Esposa meva!
 Altre cop en mos brassos viuret sento
 quan creya que may més ja no podria
 tenirte aprop!...

(Abrassantla).

HERAKLES

Tens tot lo que desitjes!...
 Més t'haig de prevenir. Potsé un grà massa
 hi ha de felicitat en ta existencia;
 y'ls Deus son envejosos. Jo t'aviso.

ADMETOS *[(ab gran alegría y obrint els brassos
 a Herakles.)*

Oh! noble fill de Zéus potent. Acostat.
 A mos brassos també! Que vida llarga,
 plena de gestes que pel mon ressonin,
 vessi ton pare omnipotent! La vida
 m'has tornat, bon amich, tornantme Alkestis!

(Un silenci.)

Més, com ho has fet, perquè de les tenebres
 tornés ma esposa, ab tú y ab vida nova?

HERAKLES

Ab el Deu de les ombres, fera lluyta
 he tratat eix matí.

ADMETOS

Hònt fou la brega?

HERAKLES

Vora'l mateix sepulcre. Vaig posarme
 al aguait. Ja veig venir Thanatos,
 folla de goig, pera engrapar sa víctima,
 y endúrse-la al infern. Més, tot de sopte,
 me l'hi planto al demunt; pel coll l'aferro
 y forcejant com folls per bona estona
 allà mateix li faig deixar Alkestis.
 Udolant reculava ja vensuda....
 y per fi l'he allunyada a cops de clava.
 Aleshores, Alkestis, a la vida
 ha tornat novament, lluny de les ombres
 fatídiques de mort que projectava
 demunt d'ella Thanatos la perversa.
 Y ab mí se'n ha vingut, y ja en tos brassos
 la tens un altre cop.

ADMETOS

Però no parla.

HERAKLES

Sa veu no sentiràs fins que tres dies
 hagin passat y expiació deguda,
 rebin els Deus de les tenebres. Zéus
 ho vol aixís, y, aixís ha de cumplirse.

(Un silenci.)

Y are ja es temps de que al palau la portis.
 Ja veus, oh! Rey! quin premi s'arplega
 sent piadós ab els hostes. Segueix fentho
 aixís y may t'en pentiràs. T'ho juro!...

(Un silenci.)

Y are, salut, me'n vaig. La tasca es llarga.
 Haig de complí'l treball que'l fill d'Estene
 m'ha fixat com dever.

ADMETOS

Quèdat Herakles!

L'hostatje a mon palau jo t'ofereixo.
Seré ditxós si't dignes acceptarlo.

HERAKLES

Ja ho ets prou de ditxós. Jo haig d'anarmen
Tornaré un altre jorn.

ADMETOS

Amich de l'ànima!
Agrahiment etern el pit d'Admetos
ha de sentir per tu!...

HERAKLES

Que'ls Deus te comblin
de ventures y honors!...

ETOS

Dom la mà dreta.

(Encaixen.)

Salut, Herakles!...

(Se'n va.)

Ciudadans de Féres!

Y poble de Tesalía! La ventura
vessa en el cor de vostre rey. Vos mano
celebrar ab grans festes la tornada
al palau, de ma esposa benvolguda.
Cants de joya entoneu y sacrificis
en els temples ben prompte al Déu se fassin.
Núvols d'encens, rublerts de fervoroses
pregaries d'agraiment, volin pels aires.
Soch més ditxós qu'avans. La vostre reyna
Somriu al meu costat, plena de vida.
Tinch tot lo que jo estimo! Amor d'esposa
Adoració del poble. Res me manca.
¡Soch ditxós per complert. Mercés, oh! Zusé

CHOR

Extranyes formes
les coses prenen.
Els Deus ho saben
perque'ls hi donen.
Lo que semblava
fera tristesa,
tornes de prompte
franca alegria.
Que'ls Deus omplenin
de benhaurances,
la vida nova
de nostra Reyna.

TELÓ

BIBLIOTECA "DE TOTS COLORS"

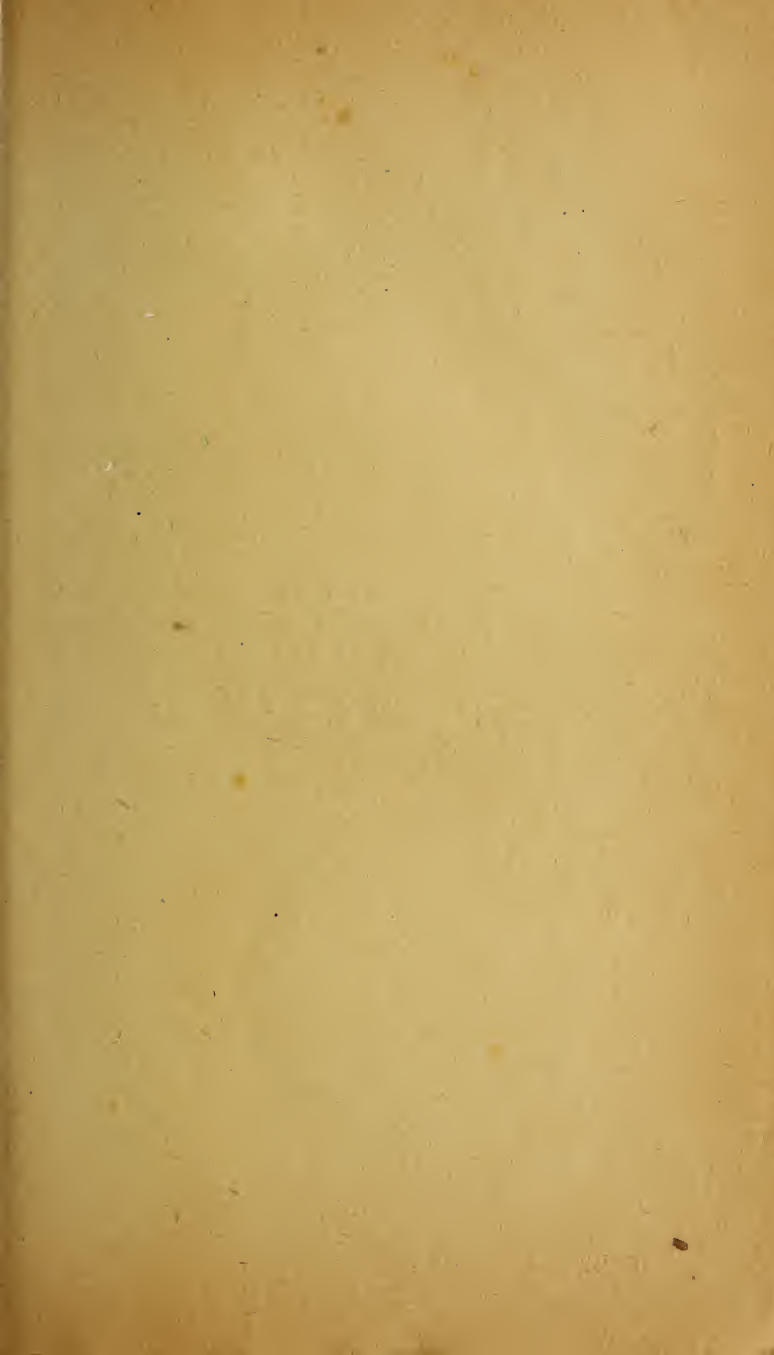
	Pessetes
<i>La llàntia del odi</i> , tragedia en quatre actes, per Gabriele d'Annunzio.	2
<i>La fortuna boja</i> , comedia en quatre actes, per Joseph Morató.	2
<i>Papà ministre</i> , drama en tres actes, per Gerolamo Rovetta.	2
<i>¡Por!</i> comedia en un acte, per Felix Duquesnel. (2. ^a edició).	50
<i>Els mestres contistes</i> . Volum primer (agotat).	1
<i>La campana submergida</i> , rondalla escènica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
<i>Les ales de cera</i> , comedia en dos actes, per Manel Folch y Torres.	1 50
<i>Cor delator</i> , monòlech, per Edgar Poe.	25
<i>L'assumpció de Hannele Mattern</i> , drama d'ensomni en dos actes, per Gerhart Hauptmann.	1 50
<i>Els pobres menestrals</i> , obra en tres actes, per Adrià Gual.	2
<i>Els mestres contistes</i> , Volum segón.	1
<i>Els picarols</i> , rondalla de l'Alsacia en tres actes, per Erckmann-Chatrian.	2
<i>Juventut de Príncep</i> , comedia en cinch actes, per Wilhelm Meyer Forster.	2
<i>Gent d'ara</i> , comedia en dos actes, per Eduard Coca y Vallmajor.	1 50
<i>Un cop de vent</i> , pas de comedia per Joseph Morató.	50
<i>Cavalleria Rusticana</i> , Escenes sicilianes, per G. Verga.	75

<i>El malalt imaginari</i> , comedia en tres actes, de Molière	2
<i>Flors y Violes</i> , dos actes de comedia, per Pompeu Crehuet.	1 50
<i>Les arrels</i> , drama en tres actes, de Joseph Morató	2
<i>La Cort de Lluís XIV</i> , drama històrich en cinch actes, de Victorià Sardou.	2
<i>La Rondalla del Amor</i> , Trilogía, de l'Apeles Mestres.	1
<i>Malvestat d'oriana</i> , llegenda per Joseph Carner	2
<i>Les bessones</i> , quadro de comedia, den Florenci Cornet.	75
<i>Reixes enfora</i> , drama en tres actes, den Manel Folch y Torres	2
<i>Scherzo</i> , comedia en un acte, de J. Pous y Pagés	75
<i>May se fa tard si el cor es jove</i> , comedia en tres actes de l'Avelí Artís y Balaguer	2
<i>L'únich consol</i> , drama per R. Suriñach Senties	1
<i>Un retrat</i> , drama escrit en Esperanto, per Nadina Kolowrat	75
<i>Fontalegría</i> , dos actes de comedia, per Pompeu Crehuet	1 50
<i>El Bon Rey Dagobert</i> comedia en quatre actes y en vers per Rovoire. .	2
<i>Pirenenques</i> poesies per Joseph M. ^a Guasch.	2
<i>L'ase d'en Buridan</i> comedia en tres actes per R. de Flers y G. A. Caillavet.	2
<i>Jaig de sol</i> comedia en dos actes per Roan B. ^a Fagés.	1 25

<i>Rosa Bernd</i> , drama en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
<i>L'honor</i> , topo en un acte, per Apeles Mestres.	50
<i>Els mestres contistes</i> . Volum tercer	1
<i>La familia Rocamora</i> , drama en quatre jornades, per Pompeu Crehuet.	2
<i>Un joch de cartes o Memorialistes ab lletra menuda</i> , sainet en un acte, per Manel Folch y Torres.	75
<i>El pobre Enrich</i> , llegenda germànica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
<i>La morta</i> , quadro dramàtich, per Pompeu Crehuet.	1
<i>L'enrenou del poble</i> , quadro de costums en un acte, per Felip Palma.	75
<i>El comensar de les coses</i> , comedia en quatre actes, per Joseph Morató.	2
<i>Llibre del actor</i> , per J. Ferràn Torras.	1
<i>Flames en l'ombra</i> , drama en tres actes, per A. Butti.	2
<i>Les precioses idícules</i> , comedia en un acte, per Molière.	1
<i>Drama d'humils</i> , un acte, per J. Puig y Ferreter.	1
<i>Nit de neu</i> , drama en un acte, per Robert Bracco.	1
<i>Pèl de Panotxa</i> , obra en un acte, per Jules Renard	1
<i>L'Agricultor de Xicago</i> , comedia en dos actes, per Gabriel Timmory	1 50
<i>Gaziel</i> , poema lírich-dramàtich en un acte, per Apeles Mestres.	1
<i>Les angunies del Repòs</i> , comedia en tres actes, per Joseph Morató.	2
<i>Edip Rey</i> , tragedia de Sòfocles.	2

<i>El Rey</i> comedia en quatre actes per G. A. de Caillavet, R. de Flers y E. Aréne.	2
<i>Burgeseta</i> , comedia en tres actes per D. y V. Corominas Prats.	2
<i>Extrems que's toquen</i> , dialech de Ma- nel Folch y Torres.	1
<i>El curandero nou</i> , sainet en un acte de Ramon Ramon y Vidales.	1
<i>El patró Pere March</i> , drama en un acte de Pompeyus Gener.	1
<i>La Verge Boja</i> , obra en quatre actes, per Enrich Bataille traducció cata- lana, de Carles Costa.	2
<i>El Teatre tal com es</i> , la hermosa Con- ferencia, per Enrich Irving.	25
<i>Doncell qui cerca muller</i> , follia amo- rosa en un preludi y tres actes per Adrià Gual.	2
<i>Ombres d'amor</i> , fantasia en un acte per Joseph Burgas.	1
<i>El restaurant de la platja</i> , sainet de costums vilatanes, per R. Ramón y Vidales.	1
<i>L'intrús</i> , comedia en tres actes, per Tristan Bernard traducció cata- lana, den Carles Capdevila.	2
<i>Pensant, Sentint y Rient (del cap y de cor)</i> , primer volúm per Pompeu Gener.	1
<i>Pensant, Sentint y Rient (humorades).</i> Volum según.	1
<i>L'amor vetlla</i> , comedia en quatre actes, per G. A. de Caillavet y R. de Flers traducció catalana per Car- les Capdevila.	2

<i>Jutge y part</i> , comedia en un acte, per R. Bracco	I
<i>L'oncle Rector</i> , comedia en dos actes, per M. Folch y Torres.	I 50
<i>L'Abella perduda</i> , diàlech, per Juli Vallmitjana	I
<i>El Corb</i> , impresió escènica en un acte, per Juli Vallmitjana	I
<i>El Somatent de Girona</i> , quadro dra- màtic, en un acte y en prosa, per Ferràn Agulló y Vidal. (2. ^a edició.)	I
<i>Els idols</i> , quadro en un acte, per Car- me Karr	I
<i>La malalta fingida</i> , comedia en tres actes, per Carles Goldoni.	2
<i>Educació de príncep</i> , comedia moder- na en quatre actes per Maurici Donnay	2
<i>La felicitat en un recó</i> , comedia en tres actes de Herman Suderman.	2
<i>De bon tremp</i> , drama en tres actes de Manel Folch y Torres. (2. ^a edició.)	2

Preu: 2 pessetes